

ELSŐ FEJEZET

Háború...

Az apró Dalarant kormányzó mágustanács, a Kirin Tor több tagjának úgy tűnt, az Azeroth világán dúló vérontásnak sosem lesz vége. Lordaeron Szövetségének megalakulása előtt hosszú éveken át a trollok tartották rettegésben a népeket. Miután az emberek a gyűlölt ellenség fölébe kerekedtek, a Végtelen Sötétség szövetén keletkezett mágikus átjáróból előbújt az orkok Hordája. Eleinte úgy tűnt, semmi sem állíthatja meg ezeket az undorító betolakodókat, de az egyoldalú méészárlásnak induló hadjárat végül gyötrelmes állóháborúvá alakult. A csaták kimenetelét a szemben álló felek erejének és tartalékainak kimerülése döntötte el. Százak, ezrek pusztultak el mindkét oldalon, látszólag a semmiért. A Kirin Tor évek óta kilátástalannak ítélte a helyzetet.

Végül azonban ez is megváltozni látszott. A szövetségeseknek sikerült viasszaszorítaniuk a Hordát, és később teljesen szétverték a hadait. Még a legendás hadfőnök, Végzetpöröly Orgrim se volt képes megállítani az előrenyomuló csapatokat, és végül őt is legyőzték. Néhány kisebb klán azonban továbbra is kitartott; bevették magukat a sziklás, erdős, sok helyen áthatolhatatlan vadonba. Ezek kivételével a megma-

radt ork hadakat gyűjtőtáborokban helyezték el, melyek felügyeletét az Ezüst Kéz Rend lovagjaira bízta. Sok-sok év szenvedés után a tartós béke ígérete mosolygott le Dalaran népére.

És mégis... Valami kellemetlen érzés telepedett a Kirin Torra. Így történt, hogy a legkiválóbb mesterek gyűlést tartottak a Levegő Csarnokában. A hely neve arra utalt, hogy a termet nem határolta se fal, se egyéb szemmel látható védelem. A mesterek feje felett, az égen örvénylő felhők, fény és sötétség káprázatos mintázata váltották egymást olyan sebesen, mintha az idő és a tér viszonya itt érvényét vesztené volna. A csarnoknak csupán a szürke kőpadló öltött anyagi formát. Ennek közepén a négy elemet jelképező fényes trapéz csillogott.

Szilárd külsőt maguk a mágusok sem adtak a helynek, mivel az arcukat és az alakjukat is eltakaró palástjaikba burkolózva úgy mozogtak együtt az ég kavargásával, mintha ők is csupán a látomás részei lennének. Bár nők és férfiak is voltak köztük, a különbséget csak olyankor lehetett észlelni, amikor szólásra emelkedve csuklyájuk fellebbentésével egy pillanatra arcukat is láthatóvá tették.

Az összejövetel hat résztvevője a Kirin Tor hat legrangsabb, bár nem feltétlenül legtehetségesebb mágusa volt. A testület vezetőit számos kritérium alapján választották, amelyek között a mágikus hatalom csupán az egyik volt.

– Valami készül Khaz Modanban – szólta az első tekintélyes alak baljós hangon. Egy pillanatra láthatóvá vált szakállas arca, miközben a testén csillagok milliárdjaiból álló alakzat úszott át lassan. – A Sárkánybendő klán orkjai valami rosszban sántikálnak.

– Mondj valami olyat, amit még nem tudunk – recsegte egy élete alkonyán járó, de még mindig erős akaratú nő. Sápadt arc jelent meg a csuklya alatt. – Ott gyülekezik a még ellenálló orkok java, különösen most, hogy Végzetpöröly harcosai letették a fegyvert, maga a vezér pedig eltűnt.

Az első mágus nyilván neheztelt a válasz hallatán, de hangja nyugodt maradt.

– Rendben van! – mondta. – Ez talán majd felkelti az érdeklődésedet. Úgy hiszem, Halálszárny ismét készül valamire.

Ez valóban meglepetés volt a többiek számára.

Az éjszaka minden átmenet nélkül nappallá változott, de a mágusok ügyet sem vetettek a Levegő Csarnokában megszokott eseményre. Miközben szólásra emelkedett, felhők suhantak el a harmadik alak feje felett.

– Halálszárny halott! – jelentette ki. Ő volt az egyetlen testes személy a jelenlévők között. – A tengerbe zuhant, miután e tanács egy küldöttszövegcsoportha, szövetségeseink legerősebbjeivel közösen, halálos csapást mért rá. Nincs az a sárkány, ami azt túlélte volna!

Néhányan bólintottak, de az első felszólaló folytatta.

– Akkor hol a tetem? Halálszárny nem hasonlított más sárkányokhoz. Már azelőtt is, hogy a goblinok a pikkelyeire erősítették a törhetetlen lemezeket, olyan veszélyt jelentett számunkra, amely mellett eltörpült a Horda!

– Milyen bizonyítékod van arra, hogy most is él? – A közbevetés egy fiatal nő szájából hangzott el. Nem volt olyan tapasztalt, mint társai, de elég erősnek és bölcsnek bizonyult ahhoz, hogy a tanács tagjai közé válasszák. – Felelj!

– Két vörös sárkány halála, Alexstrasza fiai közül. A testükön olyan sérüléseket találtak, amilyeneket csak sárkányok

képesek ejteni. Sőt a sárkányok közül is csak a leghatalmasabbak.

– Nem Halálszárny volt az egyetlen óriássárkány.

Vihar tört ki, villámok cikáztak, és sűrű eső zúdult a varázslókra, ám sem őket, sem a padlót nem érte víz. A vihar egy szempillantás alatt átvonult, ismét napsütés ragyogott a fejük felett. A Kirin Tor első tanácsosa a tudatlanoknak kijáró, fölényes hangon felelt.

– Te nyilván sosem láttad Halálszárnyat, különben nem mondanál ilyet.

– Lehet, hogy amit állítasz, valós – vetette közbe az ötödik tanácskozó. Elf volt, ez tisztán látszott rajta, ahogy felszegte a fejét. – És ha így áll a dolog, nagy súllyal bír. De ebben a pillanatban aligha szentelhetünk komolyabb figyelmet ennek a dolognak. Ha Halálszárny életben van, és legnagyobb riválisának fajtáját irtja, az nekünk hasznunkra válik. Elvégre Alexstrasza még mindig a Sárkánybendő klán foglya, és évek óta az ő szülötteit használják az orkok a Szövetség elleni támadásokhoz. Vagy máris elfelejtettük Kul Tiras Harmadik Flottájának tragédiáját? Úgy hiszem, Szilajrév Daelin főadmirális sosem fogja. Ő a legidősebb fiát is elvesztette hat fényes hajója teljes legénységével együtt, amikor azok a leviatánok rájuk vetették magukat. Szilajrév minden bizonnyal lovagi éremmel tüntetné ki Halálszárnyat, ha megtudná, hogy valóban ő felelős ezért a két halálesetért.

Ez ellen senki sem szólalt fel, még az első mágus sem. A hatalmas hajókból csak fogpiszkáló nagyságú szilánkok és néhány, darabokra szaggatott hulla maradt. Szilajrév főadmirális becsületére legyen mondván, a rettenetes eset nem ingatta meg az elhatározását, folytatta a háborút, és azon nyomban új hajók építését rendelte el.

– Amint azt korábban is említettem, lehetetlen most időt szakítanunk erre a feltevésre, mikor annyi más sürgetőbb kérdést kell megvitatnunk.

– Az alteraci krízisre utalsz, ugye? – háborgott a szakállas mágus. – Mi okból fordítanánk nagyobb figyelmet Lordaeron és Stromgarde folyamatos belvillongásaira, mint Halálszárny lehetséges visszatérére?

– Mert most már Gilneas is belépett a konfliktusba.

A többi mágus nyugtalanul fészkelődött, még az eddig hallgatásba burkolózó hatodik is. A kissé elhízott elf ismét szólásra emelkedett, árnyéka megnyúlt előtte a kőpadlón.

– A szomszédos két királyság viszálykodása milyen érdeklődésre tarthat számot Szürkesörény Genn részéről? Gilneas a félsziget déli csücskében helyezkedik el, a Szövetség területén belül legalább olyan távol esik Alteractól, mint bármely másik királyság!

– Erre komolyan választ vársz? Szürkesörény mindig is vezető pozícióra törekedett a Szövetségen belül, annak ellenére, hogy saját seregeit egészen addig nem vonultatta fel, míg az orkok a saját határát nem veszélyeztették. Csak azért biztatta ő is hadba szállásra Terenas királyt, mert az gyengítette Lordaeron katonai fölényét. Terenas elsősorban a mi munkánknak és Szilajrév admirális nyílt támogatásának köszönheti, hogy képes volt mostanáig megőrizni vezető pozícióját a Szövetségen belül.

Alterac és Stromgarde rossz szomszédságban voltak egymással a háború kitörése óta. Trollvész Thoras Stromgarde teljes katonai erejét felsorakoztatta Lordaeron Szövetsége mögött. A Khaz Modannal szomszédos hegyvidéki királyság érthető módon a közös védekezés taktikáját támogatta. Trollvész harcosainak eltökéltségét sem vitathatta senki. Nekik

volt köszönhető, hogy az orkok nem rohanták le a Szövetség túlnyomó részét a hadjárat első heteiben, mely vitathatatlanul más és igen sötét véghez vezetett volna.

Alterac ellenben, míg hangosan hirdette a közös cél nemességét és az elengedhetetlen összetartást, távolról sem volt nagyvonalú katonai erejének bevetésével. Mint Gilneas, Alterac is csak jelképes segítséget nyújtott, de míg Szürkesörény Genn politikai ambícióitól vezérelve tartotta vissza seregeit, Perenolde nagyúr – a szóbeszéd szerint – félelemből. Még a Kirin Tor soraiban is felmerült a kérdés, vajon Perenolde nem készül-e titkos egyezséget kötni Végzetpörröllyel, felkészülve arra az eshetőségre, hogy a Szövetség összeomlik a Horda csüggedetlen ostroma alatt.

A gyanú beigazolódott. Perenolde valóban elárulta a Szövetséget, de gyáva cselekedete szerencsére nem járt maradandó következményekkel. Amikor Terenas tudomást szerzett erről, azonnal lordaeroni csapatokat vezényelt Alteracba, és katonai szükségállapotot hirdetett ki. A háború folytatódott, és senki sem látta időszerűnek, hogy egy ilyen hadművelet miatt szót emeljen. Különösen igaz volt ez leghűbb szövetségésére, Stromgarde-ra. Most azonban, hogy viszonylagos béke honolt a Szövetség területeinek nagy részén, Trollvész Thoras benyújtotta kárigényét, és kijelentette, hogy a Stromgarde által hozott súlyos áldozatok viszonzásaként meg kellene kapnia áruló szomszédjának keleti tartományait.

Terenas nem osztotta ezt a nézetet. Ő amellet kardoskodott, hogy Alteracot teljes egészében saját királyságához csatolják, vagy trónjára egy másik, méltóbb uralkodót ültesenek – lehetőleg olyat, aki Lordaeron érdekeit is szem előtt tartja. Mindazonáltal Stromgarde hű, tántoríthatatlan szövetségesként viselkedett a háborúban, és közismert volt a Troll-

vész és Terenas közötti kölcsönös mély tisztelet is, amely még szomorúbbá tette a kialakult politikai viszálykodást.

Gilneasnak azonban nem volt hasonló kötődése a szóban forgó földekhez. Mindig tisztos távolságban maradt a nyugati világ nemzeteitől. Mind a Kirin Tor, mind Terenas király tisztában volt azzal, hogy Szürkesörény Genn nemcsak azért kereste az alkalmat a közbelépésre, hogy saját befolyását növelje, hanem azért is, hogy legalább részben valóra váltsa régóta dédelgetett terjeszkedési törekvéseit. Perenolde nagyúr egyik unokaöccse Gilneasba menekült az árulás után, és a pletyka úgy tartotta, hogy Szürkesörény támogatást ígért törekvéseihez. Egy alteraci bázis olyan tartalékokhoz segítette volna a déli államot, melyeket az rég nélkülözött, valamint remek indok lett volna arra, hogy Gilneas a Nagy-tenger inenső partjaira is kivezényelhesse hatalmas hajóflottáját. Ez a csel azonban bevonta volna a konfliktusba Kul Tirast is, mivel a tengermelléki nemzet féltve őrizte tengerpartjának és tengeri fennhatóságának sértetlenségét.

– Ez szét fogja szakítani a Szövetséget... – motyogta az enyhe akcentussal beszélő fiatal mágus.

– Még nem fajultak odáig a dolgok – mutatott rá az elf varázsló –, de a baj nem sokáig várat magára, nincs sárkányokra fecséremlhető időnk. Ha Halálszárny él, és úgy döntött, hogy feleleveníti Alexstrasza ellen fogadott vérbosszúját, én a magam részéről nem fogom elítélni érte. Minél kevesebb sárkány garázdálkodik ezen a világon, annál jobb. Az idejük rég lejárt.

– Úgy tudom – szólt egy hang, amelyről nem lehetett megállapítani, hogy férfié vagy nőé –, hogy valamikor a sárkányok és az elfek szövetségesek voltak, sőt barátok.

Az elf tanácsos az eddig némaságba burkolózó, vékony, magas, árnyékszerű mágus felé fordult.

– Üres szóbeszéd, biztosíthatlak. Nem alacsonyodnánk le annyira, hogy ilyen rettenetes szörnyekkel szövetkezzünk.

A nap és a felhők átadták helyüket a holdnak és a csillagoknak. A hatodik mágus enyhén meghajolt.

– Nyilvánvalóan hamis híreket kaptam. Sajnálom.

– Abban igazad van, hogy haladéktalanul tennünk kell valamit – dörmögte a szakállas tanácsstag az ötödik helyen ülőnek. – És azzal is egyetértetek, hogy most ez a legfontosabb feladatunk. Mindazonáltal felelőtlenség lenne figyelmen kívül hagyni a Khaz Modanban zajló eseményeket. Akár igazam van Halálszárnnyal kapcsolatban, akár nincs, amíg az orkok fogva tartják a Sárkánykirálynőt, potenciális veszélyt jelentenek a teljes térség stabilitására.

– Egy megfigyelőre van tehát szükségünk – toldotta meg a mondatot az idős nő. – Küldjünk valakit, aki szemmel tartja az ott zajló eseményeket, és értesít bennünket, ha esetleg válságosra fordul a helyzet.

– De kit? Nem nélkülözhetünk senkit.

– Lenne valaki. – A hatodik mágus tett egy lépést előre. Arca még most, beszéd közben is árnyékban maradt.
– Rhonin...

– Rhonin? – hördült fel a szakállas. – Rhonin?! Azután, ahogy a legutóbbi küldetésén szerepelt? Arra sem méltó, hogy a varázslók köntösét viselje! Több veszélyt jelent, mint reményt!

– Valóban megbízhatatlan – tette hozzá az idős nő.

– Hitehagyott – sziszegte a kövér.

– Megingott...

– Bűnöző!

A hatodik türelmesen megvárta, míg a többiek elcsendesednek, csak ekkor bólintott lassan.

– És az egyetlen varázsló, akit ebben a pillanatban nélkülözni tudunk. Különb en ez a küldetés valóban nem lenne több, mint megfigyelés. Még a közelébe se kerülne semmiféle krízishelyzetnek. Feladata mindössze annyi lenne, hogy csendben figyelje a helyzet alakulását és jelentse a tapasztalatokat. Ez minden. – Mikor nem hangzott el ellenvetés, a sötét mágus hozzátette: – Biztos vagyok benne, hogy saját kárán tanulva észhez tért.

– Legalábbis reméljük – sóhajtott a idős nő. – Legutóbbi küldetését teljesítette ugyan, de ezért társai többsége az életével fizetett!

– Most egyedül megy majd, egy kísérővel, aki elvezeti a Szövetség területének határáig. Még csak átutazóban sem lép Khaz Modan területére. Egy látógömb segítségével a távolból is figyelheti, mi történik ott.

– Ez elég egyszerűnek tűnik, még Rhonin számára is – állapította meg a fiatalabb nő.

Az elf hűvösen bólintott.

– Akkor tekintsük eldöntöttnek a kérdést, és haladjunk tovább. Talán, ha elég szerencsések vagyunk, Halálszárny lenyeli Rhonint, aki esetleg a torkán akad. Így mindkettejük problémája megoldódik. – Tekintetét végigjártatta a tanácson, majd hozzátette: – Most pedig szeretném, ha végre Gilneas és Alterac ügyére összpontosítanánk a figyelmünket, illetve arra, hogy milyen szerepet vállalhatunk a viszály megoldásában...

Két órája lehajtott fejjel, mozdulatlanul állva koncentrált. Körülötte halvány, forrás nélküli fény világította meg a cellát. A helyiségben nem sok látnivaló volt. A szék, amelyen még sosem ült, az egyik fal mellett állt. Háta mögött, a vastag kő-

falba vert szögön aprólékosan kidolgozott szőnyeg függött, rajza violaszín háttéren aranyfonállal hímzett szemet ábrázolt. A szem alatt három, ugyancsak aranyfonállal hímzett, föld felé zuhanó dárda volt látható. A háború során ez a zászló, ez a szent jelkép diadalmasan lobogott, büszkén hirdetve, hogy Dalaran a Szövetség hű védelmezője – még ha a Kirin Tor tagjai között akadt olyan is, aki nem teljes tisztességgel látta el feladatát.

– Rhonin... – A hang egyszerre szólt mindenhol, és nem lehetett tudni, nőé vagy férfié.

Lángoló vörös hajfürtök alól fürkészte a sötétséget. Igéző szeme smaragdzöld volt, erős orra furcsa görbületben végződött; csontját valamikor egyik tanonctársa törte el, s bár nem került volna nagy erőfeszítésébe a szépséghiba kiigazítása, azóta sem orvosoltatta a sérülést. Ennek ellenére arcát nem lehetett ellenszenvesnek vagy taszítónak nevezni. Álla hegyes, vonásai szögletesek voltak. Egyik szemöldöke magasabban állt, mint a másik, ez kaján, kérdő kifejezést kölcsönzött arcának. Ez az arc és a hozzá tökéletesen illő vakmerő viselkedés nemegyszer bajba keverte mesterei előtt.

Elegáns, éjkék köntösében magas, sovány alakja igen szemrevaló volt, s ez a tény még varázslótársainak figyelmét sem kerülte el. Rhonin nem keltette veszedelmes ember benyomását, pedig utolsó küldetése során négy értékes mágus halálát okozta. Szálegyenesen állt, szemét a sötétségre szegezve várta, milyen irányból fog hozzá szólni a másik varázsló.

– Magadhoz rendeltél. Régóta várok az utasításaidra – sutogta nem minden türelmetlenség nélkül a vörös hajú varázsló.

– Nekem is meg kellett várnom, míg valaki más felveti a kérdést. – A magas, köpenyes, csuklyás alak félig előtűnt a

homályból. A Kirin Tor legbelsőbb körének hatodik tagja volt. – Most végre megtörtént.

Rhonin szeme furcsán megcsillant.

– És a vezeklésem? Lejárt a próbaidőm?

– Igen. Sorainkba történő visszalépésedet jóváhagyták... Azzal a feltétellel, hogy elfogadod a rád kiszabott igen fontos feladatot.

– Van még ennyi hitük bennem? – A fiatalember arca felragyogott. – A többiek halála után is?

– Te vagy az utolsó lehetőségük.

– Így már érthetőbben hangzik. Tudhattam volna.

– Vedd el ezeket. – Az árnyékszerű alak kesztyűs kezét nyújtotta. Kinyitott tenyere felett hirtelen két fénylő tárgy öltött formát: egy apró smaragd gömb és egy aranygyűrű, melynek foglalatában fekete kő csillogott.

Rhonin kitartotta a kezét. A két tárgy hirtelen feléje lebent. Markába kapta és közelebből is megvizsgálta őket.

– Ez egy látógömb, de ez a másik... Ezt nem ismerem fel. Nagy hatalmat érzek benne. Nem ártó, sokkal inkább békés erőt sugároz.

– Éles szemed van; elsősorban ezért vállaltam, hogy segítek neked, Rhonin. A gömb célját ismered. A gyűrű a védelmedre szolgál majd. Olyan birodalomba mész, ahol még mindig élnek ork boszorkánymesterek. Ez a gyűrű eltakar téged, észrevétlenül járhatsz a területükön. Sajnos ez számkra is megnehezíti, hogy követni tudjunk.

– Tehát teljesen magamra leszek utalva. – Rhonin kétértelmű mosolyt villantott pártfogójára. – De így talán jobb. Kevesebb esélyem lesz arra, hogy mások halálát okozzam.

– Nem leszel egyedül, legalábbis a kikötőig vezető úton. Egy kósza harcos kísér majd.

Rhonin bólintott, bár nyilvánvalóan nem volt ínyére, hogy kísérgetni fogják, különösen pedig az, hogy egy kósza társaságát élvezheti. Általában nem jött ki jól az elfekkel.

– Még nem mondtad meg, mi lesz a küldetésem.

Az árnyékszerű varázsló hátradőlt, mintha egy nagy, kényelmes karosszékekben ülne, amelyet a fiatal férfi nem láthatott. A kesztyűs ujjak vége összeért, a varázstudó a megfelelő szavakat kereste.

– Nem voltak valami könnyörületesek veled, Rhonin. A tanácsban többen is örökre ki akartak zárni a rendünkből. Meg kell szolgálnod, hogy visszatérhess, és ehhez teljesítened kell a küldetést. Végre kell hajtani a parancsokat. Szó szerint!

– Úgy veszem ki a szavaidból, hogy nem lesz valami könnyű.

– Sárkányokkal lesz dolgod... és valami olyasmivel, amivel csak a te rátermettségeddel rendelkező varázsló boldogulhat.

– Sárkányok! – Rhonin szeme kerekre nyílt, a hátán végigfutott a hideg. Általában hajlamos volt az arroganciára, most mégis úgy viselkedett, mint egy kezdő varázslótanonc.

Sárkányok... Már a pusztas szó is félelmet ébresztett a fiatal mágusokban.

– Igen, sárkányok. – Pártfogója előredőlt ültében. – Remélem, pontosan értesz engem, Rhonin. A tanácson és rajtad kívül senki sem tudhat erről a küldetésről. Még a kíséretedre kivezényelt kósza vagy a szövetségi hajó kapitánya sem, aki Khaz Modan partjáig visz majd. Ha kitudódik, mi a feladatod, az egész terv kudarcba fulladhat.

– Mit kell tennem? – Rhonin szeme tűzben égett. Érezte, küldetése rendkívüli veszélyeket tartogat számára, de a kilátásba helyezett jutalom hasonlóan bőkezű volt: visszatérés a mágusok rendjébe és hírnevének, tekintélyének öregbítése. Márpedig semmi sem segítette jobban egy varázsló előbbre

jutását a Kirin Torban, mint a hírnév, bár az öregek makacsul tagadták ezt a nyilvánvaló igazságot.

– Khaz Modanba méssz, és megteszed az első lépéseket a cél felé. Ki kell szabadítanunk az orkok fogságából a Sárkánykirálynőt, Alexstraszt!